

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců: JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **T. T. T., nar. X., státní příslušnost X.**, t. č. pobytem P. 5, B. 2338/5, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

T a k t o:

- I. Žalovanému se ukládá povinnost, aby do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku vydal rozhodnutí o žádosti nezletilého žalobce ze dne 4. 9. 2014, o povolení k trvalému pobytu.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 27.570 Kč k rukám zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 7. 5. 2015 domáhal u Městského soudu v Praze ochrany proti nečinnosti správního orgánu a uváděl, že dne 3. 9. 2014 na velvyslanectví České republiky v Hanoji, (dále jen „ZÚ Hanoj“), podal faxem žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, předpisů (dále „zákon o pobytu cizinců“). Následně měla být žádost potvrzena osobním podáním matky žadatele dne 4. 9. 2014. Téhož dne 4. 9. 2014 vydal ZÚ Hanoj usnesení č. j. 1319/2014-HANOJ, kterým řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavil.

Veškeré písemnosti ZÚ Hanoj posléze vrátil zmocněnému zástupci žalobce, který poté předal uvedenou žádost Ministerstvu vnitra, OAMP, a které dne 31. 3. 2015 žádost vrátilo zpět z důvodu nepříslušnosti pro přijetí žádosti.

Žalobce žádal, aby soud uložil Ministerstvu vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, povinnost do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnout ve správním řízení o jeho žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

Žalobce připojil k žalobě usnesení Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 30. 4. 2015, č. j. MV-58927-2/SO-2015, jímž návrhu na provedení opatření proti nečinnosti se nevyhovuje. V odůvodnění se uvádí, že právní zástupce žadatele dne 3. 9. 2014 na ZÚ Hanoj podal faxem žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky a následně měla být potvrzena osobním podáním matky žadatele dne 4. 9. 2014. Téhož dne vydal ZÚ Hanoj usnesení č. j. 1319/2014-HANOJ, kterým řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavil. Zmocněný zástupce poté předal uvedenou žádost Ministerstvu vnitra, OAMP, které dne 31. 3. 2015 žádost vrátilo z důvodu nepříslušnosti pro přijetí žádosti. Podle dostupných informací neneviduje Ministerstvo vnitra žádné řízení ve věci tohoto žadatele.

Z vyjádření žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 23. 6. 2015 zjistil Městský soud v Praze, že podle dostupných informací neneviduje Ministerstvo vnitra žádné řízení ve věci tohoto žadatele, a že případné pochybení ZÚ Hanoj musí žalobce řešit s tímto úřadem. Pokud ZÚ Hanoj žádost žalobce nepřijal a nepostoupil ji žalovanému, nemůže o ní žalovaný vést řízení. Žalovaný navrhnul, aby soud žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu jako bezpředmětnou zamítnul.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 22. 10. 2015 a dne 19. 5. 2016, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze rozhodoval podle ustanovení § 81 odst. 1 soudního řádu správního na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji a rozsudkem ze dne 22. října 2015, č. j. 8 A 85/2015 – 40, zamítnul.

Nicméně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. března 2016, č. j. 1 Azs 281/2015 – 34, vyhověl kasační stížnosti žalobce a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. října 2015, č. j. 8 A 85/2015 – 40, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Azs 281/2015 – 34 mj. uvedl, že podle § 44 správního řádu platí: „*Řízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení (dále jen "žádost"), došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.*“

Ustanovení § 66 zákona o pobytu cizinců pak stanoví: „Povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci (...), d) který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.“ Podle § 69 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: „Žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 se podává na zastupitelském úřadu, pokud není dále stanoveno jinak.“ Ustanovení § 70 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců stanoví, že se „[ž]ádost o povolení k trvalému pobytu se podává na úředním tiskopisu.“ Podle § 169 odst. 13 platí: „Cizinec, který není uveden v právním předpise vydaném podle § 182 odst. 1 písm. e), je povinen požádat o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu pouze na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je cizinec státním příslušníkem, popřípadě, jenž vydal cestovní doklad, jehož je cizinec držitelem, nebo ve státě, ve kterém má cizinec povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt. Nesplní-li cizinec tuto povinnost, řízení o žádosti není zahájeno a zastupitelský úřad věc usnesením odloží. Usnesení se pouze poznamená do spisu.“ Ustanovení § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců pak zakotvuje pravidlo, že „[ž]ádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti podle věty první upustit.“ Podle § 178 zákona o pobytu cizinců se „[z]a procesně způsobilého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec starší 15 let, který je schopen projevit svou vůli a samostatně jednat.“

S ohledem na citovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců a správního řádu Nejvyšší správní soud dovodil, že není z rozsudku Městského soudu v Praze zřejmé, v čem spočívají takové vady žádosti žalobce, v jejichž důsledku vůbec nebylo zahájeno řízení o této žádosti. Současně Nejvyšší správní soud upozornil na skutečnost, že podle dosavadní judikatury není řádná registrace žadatele v systému VISAPPOINT podmínkou pro zahájení příslušného správního řízení. Tento systém funguje na principu elektronických úředních hodin a plní pouze funkci organizační. Registrace v tomto systému tudíž není zákonnou podmínkou pro zahájení řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014 - 48).

Nejvyšší správní soud konstatoval, že řízení o povolení trvalého pobytu v případech, jako je tomu v právě posuzované věci, je založeno na součinnosti více orgánů. Žádost se sice podává na velvyslanectví, rozhoduje o ní ovšem žalovaný. Úkolem velvyslanectví je pouze kontrola formálních náležitostí žádosti a případné odstranění jejích nedostatků (§ 169 odst. 12 zákona o pobytu cizinců). Nejvyšší správní soud v té souvislosti opět odkázal na rozsudek č. j. 7 Azs 282/2014 - 48, z něhož ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2014, č. j. 3 A 109/2014 - 37, plyne, že ve skutkově obdobné věci byl za nečinnost v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu, která byla podána na velvyslanectví, odpovědný žalovaný. Správní orgány podílející se na řízení musí dbát principu součinnosti, na němž je řízení o povolení k trvalému pobytu založeno. Není možné požadovat po účastníku řízení, aby zjišťoval, u kterého ze správních orgánů se jeho žádost „zadrhla“. Ochrany proti nečinnosti spočívající v nevydání meritorního rozhodnutí o žádosti se lze domáhat právě po tom správním orgánu, jemuž toto rozhodnutí přísluší (§ 79 s. ř. s.).

Podle Nejvyššího správního soudu je toto řízení založeno na podobné konstrukci jako odvolací správní řízení (§ 86 až 88 správního řádu). Lze proto analogicky uplatnit také závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 198/2015 - 20, podle

kterého „[v] odvolacím řízení (§ 81 a násl. správního řádu z roku 2004) je za průběh řízení bez průtahů (čítaje v to i řádné předání správního spisu orgánem I. stupně orgánu odvolacímu) procesně „odpovědný“ odvolací správní orgán. Ochrany svého subjektivního práva na to, aby odvolací řízení bylo prosto průtahů, se proto může účastník řízení domáhat (po bezvýsledném vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti podle správního řádu z roku 2004) žalobou na ochranu před nečinností odvolacího správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.).“ V řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu, která byla podána na velvyslanectví, je proto obdobně za průběh řízení bez průtahů procesně odpovědný žalovaný.

Městský soud v Praze byl v dalším řízení vázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 281/2015 – 34.

Podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti podle věty první upustit.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. prosince 2014, č. j. 6 Azs 242/2014 – 41, k dosažení cíle správního řízení nemusí vést toliko jedna jediná procesní cesta a významnou hodnotou, resp. principem dobré správy, promítajícím se též do správně soudního přezkumu, je zásada předvídatelnosti, jež velí setrvat na již „vyjudikovaných“ řešeních, jimž se veřejná správa i její adresáti přizpůsobili. Proto je zpravidla třeba před aktivací rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (§ 17 s. ř. s.) upřednostnit procesní řešení [zde zastavení řízení pro zjevnou bezpředmětnost žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu z roku 2004], jež bylo v minulosti rozsudkem Nejvyššího správního soudu aprobováno, byť dané procesní řešení není nesporné, nejvhodnější, resp. jediné možné, a to zejména je-li s ním spojena výhoda v podobě možnosti přímého soudního přezkumu a ochrany veřejného subjektivního práva žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu, jehož žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání zastupitelský úřad nevyhověl [§ 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců].

Podle § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců, ve znění platném do 17. 12. 2015, cizinec, který není uveden v právním předpise vydaném podle § 182 odst. 1 písm. e), je povinen požádat o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu pouze na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je cizinec státním příslušníkem, popřípadě, jenž vydal cestovní doklad, jehož je cizinec držitelem, nebo ve státě, ve kterém má cizinec povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt. Nesplní-li cizinec tuto povinnost, řízení o žádosti není zahájeno a zastupitelský úřad věc usnesením odloží. Usnesení se pouze poznamená do spisu.

Podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců, ve znění platném do 17. 12. 2015, žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti podle věty první upustit.

Podle § 170 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického víza nebo zvláštního víza, a žádost o prodloužení doby platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území je cizinec povinen podat osobně.

Zastupitelský úřad nebo ministerstvo může v odůvodněných případech od povinnosti podle předchozí věty upustit.

Podle § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zastupitelský úřad může stanovit povinnost předem si sjednat termín podání žádosti. Zastupitelský úřad umožní cizinci podání žádosti nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy cizinec o stanovení termínu podání žádosti požádal.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2011, č. j. 9 Aps 6/2010 – 106, je-li žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů spojena s jednoznačným požadavkem na upuštění od jejího osobního podání, je dojitím takové žádosti zastupitelskému úřadu zahájeno řízení o udělení daného víza. Pokud zastupitelský úřad od osobního podání žádosti o udělení víza neupustí, vydá rozhodnutí o zastavení řízení, které podléhá samostatnému přezkumu ve správním soudnictví podle § 64 odst. 1 soudního řádu správního.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2011, č. j. 8 As 1/2011 – 69, povinnost žadatele o vízum podat žádost o vízum k pobytu nad devadesát dnů osobně na zastupitelském úřadu (§ 53 odst. 1 a § 170 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), vylučuje možnou aplikaci § 12 správního řádu z roku 2004.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. září 2009, č. j. 9 As 95/2008-45, zamítnutí vstupu na území České republiky v podobě rozhodnutí o neudělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání představuje výkon diskreční moci státu, a pokud v daném případě není cizinci garantovaná soudní ochrana, nelze to považovat za rozporné s čl. 36 odst. 2 Listiny. Cizinci ústavně zaručené právo vstupu a pobytu na území České republiky nesporně, a proto samotné neudělení víza nemůže bez dalšího porušit jeho právo na rodinný život.

Ze správního spisu soud ověřil usnesení o zastavení věci vydané ZÚ Hanoj dne 4. 9. 2014, č. j. 1319/2014-HANOJ, jímž bylo podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastaveno pro zjevnou bezpředmětnost řízení o žádosti pana T. T. T., nar. X., o povolení k trvalému pobytu, která byla spojena se žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců.

Ze správního spisu soud dále ověřil rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 20. 1. 2015, č. j. 300092/2015-KM, které vydal podle § 152 odst. 2 správního řádu, a jímž bylo usnesení o zastavení věci vydané ZÚ Hanoj dne 4. 9. 2014, č. j. 1319/2014-HANOJ, podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu ve spojení s § 77 odst. 1 správního řádu prohlášeno za nicotné a zrušeno.

V inkriminované věci je nesporné, že rozhodnutí ministra zahraničních věcí, byť s nesrozumitelným výrokem, nebylo lze podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu napadnout žalobou podle soudního řádu správního. Žalobce nepodal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem ze strany ZÚ Hanoj, resp. Ministerstva zahraničních věcí, neboť na jeho straně došlo podle názoru soudu k podstatné závadě, když žádost žalobce o povolení trvalého pobytu tento správní orgán nepředal a nepostoupil úředním postupem Ministerstvu

vnitř k dalšímu řízení, bez ohledu na výsledek tohoto řízení. Žalobce podal žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, přičemž jako žalovaný správní orgán označil Ministerstvo vnitra.

Ze správního spisu soud dále zjistil, že dopisem ze dne 6. 2. 2015, č. j. 135/2015-HANOJ, vrátil ZÚ Hanoj zástupci žalobce originál správního spisu s odvoláním na rozhodnutí ministra zahraničních věcí. Následně dne 9. 3. 2015 předložil právní zástupce žalobce takto vrácenou žádost žalobce Ministerstvu vnitra OAMP, které vzápětí dne 31. 3. 2015 vrátilo zástupci žalobce úřední tiskopis žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu.

Podle § 79 odst. 1 soudního řádu správního ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu 18. října 2007, č. j. 7 Ans 1/2007-100, před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je v řízení vedeném podle správního řádu třeba vždy nejprve vyčerpat procesní prostředek ochrany proti nečinnosti ve správním řízení, kterým je návrh nadřízenému správnímu orgánu dle § 80 odst. 3 správního řádu.

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců návrhu žalobce na provedení opatření proti nečinnosti dne 30. 4. 2015 nevyhověla. Poukázala na skutečnost, že ZÚ Hanoj žádost vrátil zpět zmocněnému zástupci žalobce, který ji předal Ministerstvu vnitra, OAMP, které ji však z důvodu nepříslušnosti pro přijetí žádosti přijmout nemohlo a tak písemnosti vrátilo podatelci.

Žalobce se dovolával rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. prosince 2014, č. j. 3 A 109/2014 – 37, podle něhož pro posouzení právních účinků podání žádosti podle § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců o pobytové oprávnění učiněného nezletilou žalobkyní není rozhodující, že k fyzickému předání žádosti zastupitelskému úřadu nedošlo prostřednictvím internetové registrace nezletilé žadatelky. Rozhodující je, že žádost sepsaná na úředním tiskopise (§ 70 odst. 1 citovaného zákona) byla předána zastupitelskému úřadu, který ji převzal a v jehož dispozici se tak ocitla.

Z obsahu správního spisu a podání účastníků řízení mohl soud ověřit, že žádost žalobce byla sepsaná na úředním tiskopise (§ 70 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) a byla předána ZÚ Hanoj. V citovaném rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 20. 1. 2015 se mj. uvádí, že matka žalobce se osobně dostavila na ZÚ Hanoj s registrací termínu v systému VISAPPOINT provedenou k vyřízení přenosu již existujícího pobytového oprávnění do nového cestovního dokladu.

Městský soud v Praze rozhodoval v této věci již podruhé, poté, co jeho původní rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu, a je tedy zřejmé, že v dalším

svém postupu byl Městský soud vázán právními názory, které v tom zrušujícím rozsudku vyjádřil právě Nejvyšší správní soud.

Nejvyšší správní soud v podstatě vytkl Městskému soudu v Praze především to, že ve svém původním rozsudku konstatoval nesplnění zákonných požadavků pro podání žádosti, aniž by však tento závěr náležitě odůvodnil, a vzhledem k této absenci náležitého odůvodnění, je pak jeho závěr nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Městský soud v Praze se tedy znovu zabýval otázkou, zda žádost žalobce byla podána způsobem, který by měl za následek zahájení řízení, nebo nikoliv. Vycházejí z následných závěrů Nejvyššího správního soudu musel dospět k závěru, že žádost podaná žalobcem dne 4. 9. 2014 byla podána řádně ve smyslu § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců. Pro stručnost lze konstatovat především autoritativní názor Nejvyššího správního soudu, že řádná registrace žadatele v systému VISAPPOINT není podmínkou pro zahájení příslušného správního řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 282/2014 - 48). Z toho ovšem vyplývá, že řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu je zahájeno i v případě, pokud se příslušná žádost dostane do dispozice příslušného orgánu jiným způsobem, než v souladu s pravidly systému VISAPPOINT. V inkriminované věci není sporu o tom, že se žádost žalobce do dispozice příslušného orgánu pro přijímání žádostí dostala, když je zřejmé, že jednak byla podána dne 3. 9. 2014 na ZÚ Hanoj faxem a následně byla potvrzena osobním podáním zákonné zástupkyně žalobce dne 4. 9. 2014 na tomtéž ZÚ. Vzhledem k tomu, že tedy registrace v systému VISAPPOINT není zákonnou podmínkou pro zahájení řízení, bylo řízení o této žádosti zahájeno okamžikem jejího doručení, tj. nejpozději dnem 4. 9. 2014. Poté ovšem vznikla příslušným správním orgánům povinnost o této žádosti, resp. na základě této žádosti konat řízení a o této žádosti rozhodnout.

Městský soud v Praze se dále zabýval otázkou odpovědnosti žalovaného Ministerstva vnitra za případnou nečinnost v tomto řízení, tj. za nečinnost při vydání rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 4. 9. 2014. Nepochybné je, že systém VISAPPOINT pro podávání a následné vyřizování žádostí koncipoval stát, tj. Česká republika tak, že žádosti se podávají u Zastupitelského úřadu, který je součástí Ministerstva zahraničních věcí, zatímco vlastní řízení a zejména rozhodnutí o žádosti náleží Ministerstvu vnitra. Tato kompetence je tedy rozdělena mezi dva ústřední orgány státní správy a ovšem za tohoto stavu věci nelze po žadateli poté, co podal žádost o povolení příslušného pobytu žádat, aby byl dotčen tím, zda došlo mezi dvěma ústředními orgány státní správy k řádnému předání jeho žádosti, nebo zda došlo ke zdržení, nebo k nečinnosti u správního orgánu prvního nebo druhého.

Skutečnost, že tento systém byl vytvořen tak, jak vytvořen je, že se tedy jedná o dělenou kompetenci, v zásadě nemůže jít nikdy k tíži žadatele o povolení pobytu. Je-li tedy za vydání rozhodnutí o žádosti odpovědné Ministerstvo vnitra, do jehož působnosti a pravomoci je toto rozhodování svěřeno, potom tedy tím správním orgánem, který odpovídá za případnou nečinnost, je právě Ministerstvo vnitra. Tento autoritativní závěr je v zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu taktéž konstatován, a proto soud nepochybuje o tom, došlo-li ve věci k průtahům, resp. k nečinnosti, potom za ni nese odpovědnost právě Ministerstvo vnitra.

Na tomto závěru tedy nic nemění ani fakt, že v inkriminované věci se žádost žalobce ze dne 4. 9. 2014 vlastně do jeho přímé dispozice nedostala. Podstatné je, že tato žádost se

dostala do toho systému, který je pro její vyřizování vytvořen. Do systému, který je reprezentován jednak Ministerstvem zahraničních věcí, a jednak Ministerstvem vnitra. Za tohoto stavu věci potom ovšem soudu nezbylo než žalobě vyhovět, neboť je zřejmé, že žádost žalobce byla do toho systému doručena, když se dostala do dispozice Ministerstva zahraničních věcí, resp. ZÚ Hanoj. Skutečnost, že se tak stalo mimo režim systému VISAPOINT, není v tomto směru nijak právně významná.

Za této situace bylo tedy povinností žalovaného správního orgánu o žádosti žalobce rozhodnout způsobem zákonem předvídaným. Vzhledem k tomu, že žádost dosud nebyla vyřízena, musel soud dospět k závěru, že vzhledem k času, který od podání žádosti dne 4. uplynul, je v inkriminované věci zřejmá nečinnost.

Městský soud v Praze byl při svém rozhodování v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 soudního řádu správního), a proto žalovanému uložil podle § 81 odst. 2 soudního řádu správního povinnost vydat rozhodnutí a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 7.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku z žaloby a kasační stížnosti, dále náklady právního zastoupení za pět úkonů právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 3.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, sepsání kasační stížnosti a 2 x účast při jednání, dále 5x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 27.570 Kč, včetně DPH ve výši 21%.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. května 2016

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková